

Bedrijvigheid op het Goese Bekhof in vroeger tijden.

Op het Bekhof gebeurde het

door Leen Moerland

In het midden van Goes ligt al jaren een gapend gat. Al jaren wordt gesproken over de vestiging van een winkelcentrum met parkeergarage en andere faciliteiten op deze plaats. Maar het schiet niet op. Ging eerst de ene projectontwikkelaar failliet, pas geleden vernamen we dat het project nu opnieuw was afgeblazen, omdat een van de deelnemers afhaakte. Terwijl het toch altijd een bedrijvig gebied was.

In de Middeleeuwen heeft er waarschijnlijk een kapel gestaan. Op de plattegrond van Goes van Jacob van Deventer uit 1550 komt deze kapel nog steeds voor. Wanneer die afgebroken is, is in de bronnen niet terug te vinden.

Over de naamsverklaring is men het nog altijd niet eens. De naam van het gebied kan afkomstig zijn van het huis Bekhof, ook wel bekend als Bekaff. Dit huis was in 1655 al bekend en lag buiten de Koepoort, een van de poorten van Goes, die in 1855 afgebroken werd om het steeds toenemende verkeer ruim baan te geven. Een andere verklaring voor de naam houdt verband met de vorm van het perceel. De aanduiding 'Bek' duidt er dan op dit

spits toeloopt. Aangezien er in andere steden ook gebieden zijn met de naam Bekhof, is er misschien nog een andere verklaring mogelijk. Dit ligt echter in de historie verborgen.

Stoomfabriek

Pas in de vorige eeuw kwam het gebied werkelijk tot ontwikkeling met de vestiging van de Houtfabriek La Vitesse en de uitbreiding van de stad buiten haar poorten. De oprichter van de fabriek La Vitesse, Simon van der Peijl, begon in 1872 als rijtuigmaker in Goes. Tot 1877 oefende hij dit beroep uit. In dat jaar vestigde hij in de stad zijn eerste lintzaagmachine en er kwamen ook machines voor zagen, boren en draaien. Dit was de eerste stap naar de oprichting van een stoomfabriek voor houtbewerking. Deze fabriek kwam te staan in het gebied wat nu bekend staat als het Bekhof. Met de lintzaag konden de dikste bomen gezaagd worden en het rijtuigmaken verdween naar de achtergrond. De bomen voor de fabriek lagen in het water van de veste.

In de loop van de jaren breidde de fabriek zich steeds meer uit. In 1915 werd overgeschakeld op elektriciteit. Ook het aantal producten werd fors uitge-

breid. Vervaardigde men in het begin alleen maar houten riemschijven, nu kwamen daar houten kisten en borstelhoutwerk bij. In 1920 begon de fabriek een handel in alle soorten timmerwerk. In 1930 kwam hier nog een loonzagerij annex schaverij bij. In deze tijd begon ook de woningbouw in het gebied.

De Goese courant had in 1902 al een ronkend artikel aan de fabriek gewijd. Deze werd beschreven als een boom die was uitgegroeid van een eenvoudig stekje tot een stevige grote boom. De krant was er dus zeer lyrisch over. De fabriek was qua werkgelegenheid een zegen voor de stad. In 1883 had de fabriek twaalf arbeiders in dienst, in 1902 waren het er al 25. In deze tijd liepen er in de zomermaanden nog eens veertig losse arbeiders rond. Pas na 1928 liep het aantal arbeiders terug door de economische malaise van de jaren dertig.

Bedrijvigheid

Na de Tweede Wereldoorlog legde het bedrijf zich toe op de fabricage van trappen, deuren en kozijnen. Handel in hardhout werd een van de grote peilers van het bedrijf. Als één van de weinige bedrijven leverde het uit voorraad maho-

nie en teakhout. In 1989 ging de zaak verder onder de paraplu van het Interieurbouw- en adviesbureau Slabbekoorn en partners te Goes. Tot augustus 1989 was La Vitesse nog steeds gevestigd aan het Bekhof, wat in die tijd een al bedrijvigheid was. Na dit jaar verhuisde het gebouw naar de Poel II en ging het verder onder de Naam Slabbekoorn/La Vitesse, zodat voor de oude klanten een vertrouwde naam behouden bleef.

Het gebied Bekhof werd door de gemeente bestemd als woon- en winkelgebied. De huizen die er stonden werden één voor één gekocht en in de loop van de jaren gesloopt. Hier zou zich dan een aantal winkels moeten vestigen, er zouden zelfs een nieuwe schouwburg en bioscoop komen. Het zou een waar uitgaanscentrum worden. De Goese Middenstandcentrale zag deze plannen met lede ogen aan en protesteerde keer op keer. Ze vonden dat Goes al genoeg winkels had. Nu, in 1997, ligt het gebied er nog steeds braak bij. Waar eens geklop, gezaag en getimmer was, is het nu doodstil. Het enige wat men er nu hoort en de stilte doorbreekt, is het voorbij razende autoverkeer.